

Toni Mayol

El nou president del Casal

LAIA DE BOBES / FOTO: JORDI FARRÚS

Mayol és un cognom mallorquí, i de Mallorca –de Sóller concretament– són els orígens familiars del nostre personatge, que va venir a viure a Alella l'any 1980, essent un jove acabat d'emancipar. «Jo sóc nascut a Barcelona, però de petit ja venia aquí en cabasset», explica: els seus avis eren comerciants de fruita i van instal·lar-se a Alella, i els pares el duïen sovint de visita aquí, a la finca familiar, des que era un nadó. Els primers anys vivint al poble va estar-se de lloguer al carrer de Verdguer mentre arreglava aquella casa dels avis, situada darrere del cementiri, que quan hi va anar a viure li va donar el malnom amb què molta gent el coneix: en Toni de la Bomba; i és que al costat mateix de la casa hi havia una bomba d'aigua que tothom tenia present perquè feia molt de soroll.

Després de la infantesa i l'adolescència passades al barri de Pla de Palau barceloní –davant del Govern Civil i a prop del Born, on el seu pare treballava quan aquest era encara el mercat central de majoristes de la ciutat–, en Toni Mayol és, doncs, alellenc perquè ho va escollir així i perquè aquí hi té els seus: «No sé si em consideren de fora» en contrast amb els d'aquí de tota la vida, reflexiona; «potser encara hi és una mica, aquesta mentalitat, en persones grans que et pots trobar, però això ha canviat molt avui dia. Jo, en tot cas, em sento alellenc a hores d'ara, i com a bon alellenc m'atabala Barcelona», confessa, i més seriosament remata: «Alella m'ha aportat un cercle d'amistats i persones que m'estimo molt. Ets d'allà on vius, i jo aquí hi tinc la dona, tres filles... tot això». Elles, les filles, són ja grans –la més jove té vint anys– i des d'aquest estiu en Toni és avi. «És una passada», diu amb somriure amplíssim i un esclat viu als ulls: «Els tinc una mica lluny, a Olot, però», afegeix a continuació en referència a aquesta part de la família. Per cert, que el món de casa seva és bàsicament femení: per Nadal es reuneixen al voltant de la taula set dones i ell!

Deu ser de l'origen familiar de pagès d'on ha heretat la preferència per l'aire lliure més que pels espais tancats: la muntanya és una de les seves aficions i treballa com a jardiner municipal a Mataró; també ha estat agent forestal i ha fet de pagès. De feines, però, n'ha tingut moltes i variades; entre d'altres, va ser ajudant de cuina al restaurant El Niu.

Per a la gent que sovinteja les activitats festives d'Alella, la imatge d'en Toni Mayol està lligada als músics que acompanyen els gegants Feliu i Madrona en les seves cercaviles: ell és l'home alt i amb barba de pera que toca la gralla, si fa sol sempre protegit amb unes ulleres molt fosques. L'afició i la pràctica de la música li ve de petit: va començar fent d'escolanet als Escolapis (a Barcelona), ha cantat molts anys en corals diverses i, finalment, fa quinze anys va aprendre a tocar aquest instrument, que diu que no és tan difícil com sembla: «La boca és un múscul, i s'entrena; això sí, cal oïda i temps de dedicació», comenta, i continua parlant de la música

en general: «M'agrada tota; la trobo un mitjà de comunicació tan bàsic, tan potent!», exclama; i tornant als grallers afegeix: «La música tradicional i popular m'agrada molt, però ha estat molt oblidada, relegada; però és que està a l'arrel, a la base de l'evolució de molta música: els gegants, la festa, el moviment, les cercaviles... sense música canvien molt, la música és essencial».

Però en Toni Mayol és, sobretot, una persona participativa, que creu en l'associacionisme i els moviments populars autèntics: «És important que la societat, la gent, s'organitzi; això és la realitat social, la gent s'ha de moure pels seus interessos i amb organitzacions pròpies», comenta, i critica la tendència actual a deixar-ho tot en mans de les institucions de govern: «L'administració és un gran pop amb tentacles que arriben a tot arreu, però també s'ha de deixar espai a la iniciativa de la gent». Conseqüent amb aquesta creença, pràcticament des que va instal·lar-se al nostre poble ha pres part en tota mena de moviments i institucions

populars: va ser fundador de la colla dels Diables del Vi –«Eren anys de molta força, llavors, hi havia la sensació que tot estava per fer», diu en referència a aquella època, cap als anys vuitanta–; va ser geganter –«però portar gegants no era lo meu», diu, i justifica: «tenia problemes d'esquena»– i d'aquí va passar a acompanyar-los com a graller; i va estar –al Casal portant el barde l'entitat cap als anys noranta; «El Casal va anar molt bé al poble; llavors ho resistia tot», afirma: era l'època de les olimpíades, estava tot en eferescència i a Alella hi havia «un nucli bastant potent de gent jove», explica. Ser pare de tres filles el va dur a implicar-se també en les associacions de pares i mares primer de les Escoles Fabra i després de l'Institut d'Alella: «T'hi vas embolicant perquè et sap greu que les coses no es puguin redreçar, que no es puguin

millorar», diu; per això li costa entendre la passivitat acomodaticia de molta gent, però no vol criticar-la i esmenta un proverbi indi: «No pots jutjar una persona abans d'haver caminat cent llegües amb les seves sandàlies».

És precisament aquesta voluntat de col·laborar amb el poble, de participar, de moure el teixit popular, el que l'ha dut a presentar-se com a cap visible de l'equip que compon la nova junta del Casal. Es tracta d'una oportunitat que no s'ha de deixar escapar: «Una institució que té tants anys de vida era una llàstima que es desintegrés», opina, i afegeix: «Ara que estem en vies d'anar a un local nou, semblava molt trist que la cosa no pogués tirar endavant», comenta. I mirant al futur apunta: «Ara la perspectiva que hi ha és bona: el nou Casal estarà adosat a un equipament cultural, i això farà que es puguin retroalimentar. Val la pena provar aquesta nova etapa, que no mori, sinó donar-li una empenta nova: aviat tornarem a casa, al carrer Santa Madrona, i ho revifarem». Sens dubte, en Toni Mayol té el tarannà i la capacitat de creure en el projecte que cal per tirar-lo endavant. ●

Molta gent coneix en Toni Mayol; si més no, de vista. Perquè, alt i corpulent com és i amb una barba de pera inconfusible, se'l distingeix fàcilment tocant la gralla en tots els saraus locals on surten els gegants. Diables, Casal, AMPA de les Fabra i de l'institut i altres entitats consten a la seva trajectòria personal i són proves del seu compromís amb l'associacionisme i la iniciativa popular. Des de fa unes setmanes és el nou president del Casal.